

УЗРОЦИ НАСТАНКА РАЗЛИЧИТИХ ЈЕЗИЧКИХ ИЗРАЗА У БИБЛИЈИ

[Српски – Serbian – صربي]

Рахметуллах бин Халил Ел Хинди

2015 - 1436

IslamHouse.com

أسباب وقوع اختلاف العبارة في

الكتاب المقدس

« باللغة الصربية »

رحمة الله بن خليل الرحمن الهندي

2015 - 1436

IslamHouse.com

Узроци настанка различитих језичких израза у два Завета

Хорн је у своме коментару рекао: "За настанак различитих језичких варијанти постоје четири узрока:

1. Немар и заборав аутора:

Претпоставка је да се десио на следеће начине:

1. Да онај ко преписивачу чита текст погрешно у читању или, пак, писар погрешно разуме његове речи па их напише онако како он мисли.
2. Хебрејска и грчка слова су слична једна другима, па писар напише једна уместо других.
3. Писару су се знак на слову или црта на којој пише учинили словом или, пак, није разумео шта се реченицом жели рећи, па је реченицу, по властитом мишљењу, исправио и тако пао у грешку.

4. Да писар ненамерно пређе из поглавља у поглавље, а када то примети не избрише одмах оно што је написао, да би приликом следећег писања наставио тамо где је стао и тако ненамерно оставио оно што је раније написао на погрешном месту.

5. Да писар заборави једно, а почне писати нешто друго, па када се сети заборављенога упише га на месту на коме је тренутно застао. И тако пребаци мисао са њеног правога места на друго место.

6. Да поглед писара у току преписивања падне на реченицу која није на реду и тако изостави део текста.

7. Да писар погрешно у разумевању одређених израза и да их упише према властитом схватању и тако погрешно.

8. И најчешћи узрок грешака је неукост писара који нису разликовали основни текст од фуснота и коментара, па су све уносили у основни текст књига.

2. Мањкавост у књизи из које се преписује:

Претпоставља се да је до тога дошло на следеће начине:

1. Брисање ознака на словима.
2. Део објашњења текста није убележен на истој страни, па је писар мислио да су то речи главног текста и ту их и убележио.
3. Заборављени текст је накнадно записан у фусноти без обележавања странице којој припада, тако да следећи преписивач није знао његово право место, те га је ставио на неко од места, по властитој процени, и у томе погрешно.

3. Замишљене исправке:

Оне су се дешавале на следеће начине:

1. По процени писара одређени текст је био мањкав или није схватио шта се њиме

жели рећи или је, пак, за сасвим исправну реченицу мислио да је погрешна.

2. Неки истраживачи се нису задовољили само исправљањем погрешака, него су стилски недотеране мисли заменили лепшим књижевним изразима. Тако су избацили сувишне речи и изразе које се понављају, ако у њима нису видели никакву разлику.

3. Укалупљавали су реченице у стихове поштујући њихова значења и правећи их једнакима. Сувише кратке реченице су повећавали, а дугачке смањивали. Ово је нарочито задесило јеванђеља, па је зато додавање честа појава у Павловим Посланицама који је настојао да реченице које преноси из Старог завета, усклади са духом грчког језика. И ово је најчешћи начин искривљивања.

4. Неки коментатори су се трудили да изразе и реченице Старог завета ускладе са латинском верзијом.

4. Намерно изобличавање:

Књиге су на овај начин изобличавали и екстремисти и иноватори у вери. Од иноватора се, у намерном преиначавању, највише истицао Марсијун, док су екстремисти намерно мењали текст како би потврдили ионако прихватљиву поставку или како би избегли приговоре. Тим корекцијама се касније давала предност. Хорн је за ову врсту намерних искривљивања од стране верских фанатика, који су у своме народу били познати као верски људи, навео много примера.

И када се зна да је коментар или садржај фуснота ушао у текст због незнања и немара писара, да су преписивачи лично поправаљали оне реченице које су сматрали погрешним, да су лоше срочене одломке мењали бираним и лепим књижевним изразима; да су брисали сувишан и поновљен говор, да су говор настојали преточити у међусобно једнаке или сличне реченице (што је чест случај у јеванђељима), да су неки истраживачи Нови завет усклађивали са латинским преводом, да су новатори намерно вршили корекције, да су верски фанатици преиначавали текст да би њихово учење било прихватљиво и да би били поштеђени приговора и напада и да су оваква искривљивања касније

преовладала, па шта то они, онда, од корекција нису учинили?! И на која то врата искривљивања нису ушли?! Па зар да се и даље чини невероватним ако кажемо: "Заиста су хришћани, обожаваоци крста, након појаве Ислама намерно променили она места која су ишла у прилог муслиманима, да би каснији нараштаји те корекције учинили преовладавајућим учењем?!" И не само то, они су за корекције текста против муслимана заинтересованији него за корекције којима се међусобно једни другима супростављају.

Одломак из књиге „Тријумф Истине“.